

Stanowisko	Stawka
Podreferendarz	c
Kontroler	d
Kasjer Urzędu pozaklasowego i Urzędu I klasy	d
Kasjer Urzędu II klasy	e
Kasjer Urzędu III klasy i IV klasy	f
Licznik kasy głównej Urzędu pozaklasowego lub urzędów I, II i III klasy	f
Inżynier	a
Technik	b
Kreślarz	d
Monter	d
Telegrafista	e
Telefonistka	e
Kalkulator	c
Rzemieślnik specjalista - mistrz	c
Rzemieślnik specjalista - czeladnik	d

§ 3. Pracownik może otrzymywać tylko jeden dodatek służbowy. W razie zbiegu tytułów do dwu lub więcej dodatków służbowych bądź też tytułów do dodatków funkcyjnego i służbowego — pracownikowi służy prawo wyboru.

§ 4. Dodatek służbowy jest płatny miesięcznie z góry, łącznie z uposażeniem.

§ 5. Prawo do dodatku służbowego powstaje od dnia pierwszego najbliższego miesiąca kalendarzowego po objęciu czynności na stanowiskach wymienionych w § 2, gaśnie zaś z końcem miesiąca, w którym pracownik przestał je wykonywać z wyjątkiem przypadków określonych w § 6.

§ 6. Pracownik zachowuje prawo do dodatku służbowego w czasie:

- 1) urlopu wypoczynkowego,
- 2) urlopu płatnego do prac społecznych,
- 3) choroby przez okres nie przekraczający trzech miesięcy, o ile nie został wcześniej zwolniony ze stanowiska, do którego przywiązany jest dodatek służbowy.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

200

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZTY I TELEGRAFÓW

z dnia 28 marca 1949 r.

o dodatkach za nocną służbę oraz innych dodatkach uzasadnionych szczególnymi warunkami pracy pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 90) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ przyznaje się dodatki ustalone w §§ 2—5 niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Dodatek za nocną służbę.

1. Pracownicy otrzymują za pełnienie służby w porze nocnej, mianowicie między godz. 22 a 6, dodatek za każdą godzinę służby, przy czym czasu do 30 minut włącznie nie uwzględnia się, a czas ponad 30 minut liczy się za całą godzinę.

2. Dodatek za jedną godzinę służby nocnej wynosi 6 zł.

3. Dodatek za nocną służbę nie przysługuje pracownikom zajętym w ambulansach i przy konwojowaniu poczty.

§ 3. Dodatek za pracę w ambulansach i przy konwojowaniu poczty na kolejach.

1. Pracownicy otrzymują dodatek za czas służby w ambulansach i przy konwojowaniu poczty na kolejach oraz za czas pobytu w związku z tą służbą poza zwykłym miejscem służbowym.

2. Czas służby, za który przysługuje dodatek, oblicza się od chwili wyznaczonej na rozpoczęcie pracy

w ambulansie lub przy konwoju do chwili planowego przyjazdu ambulansu lub konwoju i wyładowania poczty. Przedłużenie czasu służby wskutek opóźnienia pociągu, o ile przekracza jedną godzinę, dolicza się do czasu służby, za który przysługuje dodatek.

3. Pracownik otrzymuje również dodatek za czas przejazdu celem objęcia służby ambulansowej lub konwojowej od stacji będącej miejscem służby lub celem powrotu do zwykłego miejsca służbowego po ukończeniu służby. Wysokość dodatku za ten czas zależna jest od charakteru służby, którą pracownik ma pełnić lub też którą pełnił.

4. Dodatek wynosi za godzinę:

- a) dla pracowników pełniących służbę w ambulansach 30 zł,
- b) dla pracowników konwojujących pocztę na kolejach — 20 zł.

Jeżeli czas pobytu poza zwykłym miejscem służbowym przekracza 12 godzin, dodatek za konwój zwiększa się za cały czas pobytu o 5 zł za godzinę.

Kierownikowi ambulansu zwiększa się wynagrodzenie o 5 zł za godzinę za cały czas przejazdu łącznie z wypoczynkiem poza zwykłym miejscem służbowym.

Dodatek dla instruktorów służby ambulansowej, pełniących służbę w ambulansach, ustala się w wysokości przewidzianej dla kierownika ambulansu.

5. Dodatek wypłaca się z dołu 10, 20 i ostatniego dnia miesiąca.

W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie pracownik może otrzymać zaliczkę przed rozpoczęciem jazdy.

6. Dodatek nie przysługuje pracownikowi, jeżeli czas służby, obliczony zgodnie z przepisami ust. 1—3, nie przekracza 3 godzin przy jednej jeździe w obu kierunkach.

7. Pracownik, który w czasie jazdy w jednym kierunku, zgodnie z ustalonym z góry podziałem czynności pełnił funkcję kierownika ambulansu, otrzymuje dodatek zwiększony o 5 zł za godzinę za cały czas przejazdu obliczony zgodnie z ust. 1—3.

8. Pracownik, który w czasie służby ambulansowej lub konwojowej zachorował, otrzymuje za czas pobytu poza zwykłym miejscem służbowym na skutek choroby, stwierdzonej świadectwem lekarskim, diety oraz zwrot kosztów podróży na zasadach przewidzianych przepisami o należnościach za czynności służbowe poza zwykłym miejscem służbowym. Prawo do diet i zwrotu kosztów podróży powstaje z chwilą spowodowanego chorobą przerwania służby.

9. Do pracowników podlegających przepisom niniejszego paragrafu nie mają zastosowania przepisy o należnościach za czynności służbowe poza zwykłym miejscem służbowym, z wyjątkiem przypadku wymienionego w ust. 8.

§ 4. Dodatek za konwojowanie i przenoszenie poczty na traktach oraz za konwój drogą lotniczą.

1. Pracownicy, konwojujący pocztę przesyłaną samolotem i przewożoną na traktach mechanicznymi lub konnymi środkami transportowymi oraz przenoszący lub przewożący rowerami ładunek pocztowy, otrzymują dodatek za czas pobytu w związku z tymi czynnościami poza zwykłym miejscem służbowym — o ile pobyt ten trwał nieprzerwanie dłużej niż 3 godziny.

2. Dodatek otrzymują również pracownicy towarzyszący dla celów bezpieczeństwa przy przewożeniu lub przenoszeniu ładunku pocztowego.

3. Czas, za który przysługuje dodatek, oblicza się na podstawie planu obiegu poczty bądź na podstawie rozkładu lotów. Przedłużenie czasu pobytu poza zwykłym miejscem służbowym ponad ustalony w planie obiegu lub rozkładzie lotów dolicza się do czasu, za który przysługuje dodatek, o ile nastąpiło z przyczyn uzasadnionych i przekracza jedną godzinę. Nie podlega jednak doliczeniu przedłużenie czasu wskutek oczekiwania wysłanników urzędu stałego na wymianę z pocztą ruchomą w razie opóźnienia pociągu, samochodu lub samolotu.

4. Pracownicy, którzy przenoszą lub przewożą rowerami między różnymi miejscowościami cięższe ładunki pocztowe, otrzymują niezależnie od dodatku określonego w ust. 1 dodatek określony w ust. 7, o ile droga chodu lub jazdy między pierwszym i ostatnim urzędem bądź punktem wymiany wynosi więcej niż dwa kilometry. Wagę ładunku cięższego określa dyrektor Okręgu Poczty i Telegrafów.

5. Pracownicy, którzy przenoszą lub przewożą rowerami lub wózkami ręcznymi cięższe ładunki pocztowe w obrębie tej samej miejscowości między urzędem a stacją kolejową lub autobusową, otrzymują dodatek, o ile najkrótsza droga między urzędem a punktem wymiany przekracza 1 kilometr. Określenie wagi cięższego ładunku pocztowego następuje w trybie przewidzianym w ust. 4.

6. Dodatek za czynności określone w ust. 1—2 wynosi 20 zł za godzinę, przy czym czasu do 30 minut

włącznie nie uwzględnia się, czas zaś ponad 30 minut liczy się za całą godzinę.

7. Dodatek za przenoszenie lub przewożenie rowerem ładunku określonego w ust. 4 wynosi 8 zł za 1 kilometr, o ile zaś pracownik używa roweru służbowego lub własnego, na którego utrzymanie otrzymuje ryczałt, dodatek wynosi 4 zł za 1 kilometr, przy czym drogi chodu lub jazdy do 500 metrów włącznie nie uwzględnia się, drogę zaś powyżej 500 metrów liczy się za pełny kilometr.

8. Dodatek za przenoszenie poczty w obrębie tej samej miejscowości w przypadku określonym w ust. 5 wynosi miesięcznie:

a) dla pracownika, który dokonuje wymiany raz dziennie — 600 zł,

b) dla pracownika, który dokonuje wymiany więcej niż jeden raz dziennie — 810 zł.

9. Do pracownika, który zachorował w czasie pełnienia służby określonej w ust. 1, 2 i 4, mają zastosowanie przepisy § 3 ust. 8.

10. Do pracowników, podlegających przepisom niniejszego paragrafu, nie mają zastosowania przepisy o należnościach za czynności służbowe poza zwykłym miejscem służbowym, z wyjątkiem przypadku wymienionego w ust. 9.

§ 5. Dodatek za prace w rozdzielniach i przy wymianie ładunku.

1. Pracownicy, zajęci dzieleniem przesyłek pocztowych w rozdzielniach urzędów pocztowo-telekomunikacyjnych III klasy i wyższych, otrzymują dodatek, o ile na jednego pracownika rozdzielni przypada przeciętnie w ciągu miesiąca co najmniej 10.000 przesyłek.

2. Pracownicy urzędów obsługujących węzły pocztowo-kolejowe, zatrudnieni przy wymianie ładunku z pocztami ruchomymi lub przewożeniem i przenoszeniem przedmiotów ładunku w magazynach odsyłek i paczek przechodowych, otrzymują dodatek pod warunkami określonymi w ust. 4.

3. Dodatek za czynności określone w ust. 1 wynosi 1.800 zł miesięcznie.

Przeciętną liczbę przesyłek załatwionych w danym miesiącu kalendarzowym przez jednego pracownika ustala się jako wynik podzielenia pomnożonej przez 30 ogólnej ilości przesyłek załatwionych w trzeci czwartek tego miesiąca lub poprzedzający dzień powszedni, jeżeli ten czwartek jest dniem świątecznym, przez ogólną ilość pracowników zatrudnionych przy czynnościach określonych w ust. 1.

4. Dodatek za czynności określone w ust. 2 wynosi przy załatwieniu przez jednego pracownika w przeciągu miesiąca przeciętnie:

a) od 1.500 do 2.500 jednostek ładunkowych — 1.200 zł,

b) ponad 2.500 jednostek ładunkowych — 1.500 zł.

Przeciętną liczbę załatwionych jednostek ładunkowych za dany miesiąc kalendarzowy ustala się jako wynik podzielenia ogólnej ilości jednostek ładunkowych z miesiąca poprzedzającego miesiąc, za który następuje wypłata dodatku, przez liczbę pracowników zatrudnionych przy czynnościach określonych w ust. 2.

5. Ogólną ilość jednostek ładunku i przesyłek rejestrowanych należy obliczać tylko na podstawie przychodu sumariusza.

6. W urzędach, w których stosuje się wypłatę dodatku określonego w ust. 2, pracownicy pełniący bezpośredni nadzór nad wymianą ładunku z pocztami ruchomymi otrzymują dodatek za nadzór w wysokości 2.000 zł miesięcznie. Przy zbiegu tytułów do tego dodatku i do dodatku służbowego przysługuje dodatek wyższy.

7. Dodatki ustalone w niniejszym paragrafie nie przysługują pracownikom zatrudnionym w służbie pocztowo-celnej.

8. Dodatek za pracę w rozdzielniach i przy wymianie ładunku przysługuje za czas rzeczywistego pełnienia służby. Jeżeli pracownik pełnił służbę jedynie przez część miesiąca, dodatek ulega zmniejszeniu i ustala się go przez podzielenie należności, jaka przypadałaby za cały miesiąc, przez 30 i pomnożenie przez ilość przepracowanych dni.

9. Należności z tytułów oznaczonych w ust. 1—2 winny być wypłacane za dany miesiąc kalendarzowy najdalej do dnia 10 następnego miesiąca.

§ 6. Dodatki ustalone w §§ 2—5 przysługują pracownikom niezależnie od pobieranego dodatku funkcyjnego lub służbowego, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w § 5 ust. 6.

W razie zbiegu tytułów do różnych dodatków ustalonych w niniejszym rozporządzeniu, przysługuje pracownikom prawo do wszystkich tych dodatków, z zachowaniem przepisu § 2 ust. 3.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

201

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA POCZTY I TELEGRAFÓW

z dnia 28 marca 1949 r.

o dodatkach radiotelegraficznych dla pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“.

Na podstawie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie uposażenia pracowników państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“ (Dz. U. R. P. Nr 14, poz. 90) zarządza się w porozumieniu z Ministrem Skarbu, co następuje:

§ 1. Pracownikom państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon“, zajmującym stanowiska lub pełniącym czynności niżej wymienione, przysądza się dodatek radiotelegraficzny w następującej wysokości:

Stawka	stanowisko	złotych miesięcznie
I	Radiotelegrafista zatrudniony na wymianie zagranicznej i morskiej	6.000
II	Radiotelegrafista zatrudniony na wymianie krajowej	3.500
III	Radioinżynier	6.000
IV	Radiotechnik	4.500
V	Radiomonter	3.500

§ 2. Dodatek radiotelegraficzny jest płatny miesięcznie z góry łącznie z uposażeniem.

W razie zbiegu tytułów do dodatku radiotelegraficznego i funkcyjnego lub służbowego pracownikowi przysądza się dodatek wyższy.

§ 3. Prawo do dodatku radiotelegraficznego powstaje od dnia pierwszego najbliższego miesiąca kalendarzowego po objęciu czynności na stanowiskach wymienionych w § 1, gaśnie zaś z końcem miesiąca, w którym pracownik przestał je wykonywać, z wyjątkiem przypadków określonych w § 4.

§ 4. Pracownik zachowuje prawo do dodatku radiotelegraficznego w razie:

- urlopu wypoczynkowego,
- urlopu płatnego do prac społecznych,
- choroby przez okres nie przekraczający 3 miesięcy, o ile nie został wcześniej zwolniony ze stanowiska, do którego przywiązany jest dodatek radiotelegraficzny.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1949 r.

Minister Poczty i Telegrafów: *W. Szymanowski*

Minister Skarbu: *K. Dąbrowski*

202

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 28 marca 1949 r.

w sprawie zaopatrywania ludności w mięso, tłuszcze i przetwory mięsne.

Na podstawie art. 2, 5 i 6 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35,

poz. 217), art. 2 dekretu z dnia 29 września 1948 r. o zniesieniu urzędu Ministra Aprowizacji (Dz. U. R. P. Nr 48, poz. 360) oraz art. 15, 16 i 21 ustawy z dnia